

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1889

Τυχόν ἐπανελημμένως τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐνθέρμου ὑποστηρίξεως πᾶρά παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῆς συστάσεως ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὡς προῶγον οὐκ ὀλίγον τὴν τε διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν διακρίνωσιν τῶν παιδῶν καὶ νεανιδῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τῆν διεύθυνσιν

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

Τῇ εὐγενεῖ ὑπεργρασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων, παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.

ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΨΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΑΔ. Ι., ΛΕΛΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ Η' Ν.,
ΜΗΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΑΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,
ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΔΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΗΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 3 1/2, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 2

Εἰς τοὺς προνέλλοντας πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν διορίζονται διάφορα δῶρα.

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου ἀριθ. 15, ὑποσθεν τῆς Δοτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Κωνσταντινῶν, Βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Κ. Γεωργίου, ἐν Γαλιτῆ, Παιμποπόλιον, Σχολ. γίν.

Πᾶσα ἐπιτιμολογία ἀπευθινομένη πρὸς τὸ Παίδικόν Περιοδικόν ἢ εἰς Ἀθήνας

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Καὶ τοῦ μηνὸς τούτου τὸ ὄνομα εἶναι Ρωμαϊκόν· παράγεται δὲ ἀπο τινος ρήματος τῆς γλώσσης ταύτης, σημαίνοντος ἀνοίγω, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἐκτυλίσσεται ὁ θαλερὸς κλωνίακ τῆς φύσεως. Ἐκ τούτου λοιπὸν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι εἰς τὸν μῆνα τούτον ἐδόθη ὄνομα ἐκ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ φύσει, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δὲν εἶναι καθολικόν, ἀλλὰ τοπικόν ἀρμόζον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια ἡ ὥρα τοῦ ἔτους συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς αὐτοῦ. Ὅπως οἱ Ρωμαῖοι εἶχον τὸν Ἀπρίλιον, οἱ Γάλλοι τὸν ἡετώδη καὶ ἀνεμώδη ἕνεκα τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν ἐνσκηπτόντων ἀνέμων καὶ βροχῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἔχομεν εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλώσσαν τὸν Θεριστὴν ἢ Θέρτην ἤτοι τὸν Ἰούνιον, τὸν Ἀλωνάρην ἤτοι τὸν Ἰούλιον, καὶ τὸν Τρύγον ἢ Τρυγητὴν ἤτοι τὸν Σεπτέμβριον.

ΤΟ ΘΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ

Ἀνωτέρω, προκειμένου περὶ τοῦ Ἀπριλίου, εἶπομεν ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι τοπικόν, καὶ ὅτι δὲν δύναται εἰς ὅλους τοὺς τόπους νὰ νοητῆι ὡς πρῶτος μῆν τῆς ἀνοιξέως. Τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ θέρους, περὶ τοῦ ὁποίου γράφομεν κατωτέρω πότε συμπίπτει εἰς τὰ διάφορα ἔθνη. Ἐν γένει λέγομεν ὅτι αἱ διάφοροι ὥραι τοῦ ἔτους παραλλάσσουσι κατὰ τόπους ὡς ἐκ τῆς διαφόρου στάσεως τῆς γῆς πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκ τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τούτου καὶ ἐκ τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς, περὶ τῶν ὁποίων ἐπιφυλακασόμεθα νὰ γράψωμεν ἄλλοτε ἐπτενέστερον.

Ἡ Χιλὴ, μέρη τινὰ τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας, ἡ Αὐστραλία καὶ ἡ Νέα Ζηλανδία ἔχουσι θέρους κατὰ μῆνα Ἰανουάριον. Εἰς τὰς Ἰνδίας τοῦτο ἄρχεται κατὰ τὸν Φεβρουάριον καὶ ἐξοκλονθεῖ μέχρι Μαρτίου. Ἡ Αἴγυπτος, τὸ Μεξικόν, ἡ Περσία καὶ ἡ Συρία ἔχουσι θέρους κατὰ τὸν Ἀπρίλιον. Ἡ Κίνα, ἡ Ἰαπωνία, ἡ βορείως Μικρασία, ἡ Τῦνις, τὸ Ἀλγέριον, τὸ Μορόκκον, κατὰ τὸν Μάιον. Ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Σικελία, ἡ Ἑλλάς καὶ τινὰ τῶν νοτίων μερῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Καλλιφορνίας κατὰ τὸν Ἰούλιον. Ἐν Αὐστρίᾳ, ἐν τῇ νοτίῳ Ρωσίᾳ, εἰς μέρη τῆς Γαλλίας καὶ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸν Ἰούλιον. Ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, τὸ Βέλγιον, αἱ Κάτω Χῶραι, ἡ Δανιμαρκία, μέρη τινὰ τῆς Ρωσίας, ὁ Καναδὸς καὶ τὰ βορειανατολικά μέρη τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸν Αὐγουστον. Ἐν Σκωτίᾳ, Σουηδίᾳ, Νορβηγίᾳ, τὸ μέγιστον μέρος τοῦ Καναδᾶ καὶ τὰ βόρεια τῆς Ρωσίας κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον μόλις εἰσέρχεται κειμηλὸς τὸ θέρους εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Σκανδιναβίας.

Ἡ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀπ' τὸν κρίνον τῆς Παρθένου χρωπὴ καὶ μυρωμένη,
Ὅλη δόξα, ἱστορία, καὶ ἐλπίδα καὶ χαρὰ,
Ἦλθες πάλι τῆς πατρίδος ἑορτὴ εὐλογημένη
Καὶ τῆς πίστεως ἡμέρα δοξασιμένη, ἱερά.

Δυὸ γιορταῖς ἀδελφωμέναις ἑορτάζει: μιὰ ἡμέρα,
Τῶν Χριστιανῶν ὁ κόσμος, τῆς Ἑλλάδος ὁ λαός,
Εἰς τὴν μίαν, ἡ πατρίς μας ἀνεστήθη ἐλευτέρα,
Εἰς τὴν ἄλλην, ἐσαρκώθη ἵνα πάθῃ ὁ Θεός.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ἡ Πανάμωμος Μαρία
Τὸν Χριστὸν εὐηγγελίσθη καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ
Ἡ φωνὴ τοῦ Γρηγορίου ἐκραξεν: «Ἐλευθερία
Ἔστω σύνθημα καὶ πόθος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ».

Ἦλθε δι' ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστὸς καὶ ἐμαστιγώθη,
Ἐρραπίσθη, ἐνεπαίχθη καὶ ὑπέμεινε Σταυρὸν,
Καὶ ὁ Γρηγόριος ἐπάνω εἰς ἀγγέλῳν ἐνεκρώθη
Ἴνα πῆσσι πρωτομάρτυς εἰς ἀγῶνα ἱερόν.

Τέτοια μέρη ὁ καθεὶς μας με συγκίνησιν προσμένει
Νὰ γιορτάσῃ με ἀγάπη καὶ χαρὰ ἀγγελική,
Εἶναι κόρη τῆς θρησκείας ἀπὸ δόξα μυρωμένη,
Εἶναι τέκνον τῆς πατρίδος με στολὴ θρησκευτική.

Ἀπ' τὸν κρίνον τῆς Παρθένου, χρωπὴ καὶ μυρωμένη,
Ὅλη δόξα, ἱστορία καὶ ἐλπίδα καὶ χαρὰ,
Καλῶς ἦλθες τῆς πατρίδος ἑορτὴ εὐλογημένη
Καὶ τῆς πίστεως ἡμέρα δοξασιμένη, ἱερά!

ΝΙΚ. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ
ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Δραματίον παιδικόν μονόπρακτον ήθικο-πατριωτικόν

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον τεύχος).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω π.λ.ηρ τῆς ΜΑΡΙΑΣ καὶ
ΑΓΛΑΪΑΣ

Πηνελόπη συγκινημένη

Γιὰ φαντασθῆτε, κορίτσια, τὴν λύ-
πην τῆς!... Ἄρῳ ἐγὼ κλαίω ἀκόμη!

Ἐρατώ

Ἀλήθεια! Εἶναι ἀξιολύπητος πολὺ
ἡ καϊμένη!

Ἀνοθή

Με πόσην χαρὰν τὴν εἶδαμεν, ὅταν
ἦλθε νὰ μᾶς τρατάρη τὰ γλυκίσματα
καὶ με πόσην λύπην ἔφυγε!

Ἐλπίς

Καὶ ὅλα αὐτὰ με τῆς ιστορίας τῆς
Ἐρατοῦς καὶ τοῦ Αἰμίλιου...

Κλειώ

Αὐτὰ θὰ λέμε τώρα ἔσ᾽ ἂν γρηεὶς ἐδῶ
πέρα;... Ἐλάτε νὰ παιζῶμε καὶ λι-
γάκι..

Νίκος περιχαρῆς

Ἐμπρός! ὅλοι ἔς τὸ περιβόλι! ἐδῶ!
ὅπου θέλετε, ὅ,τι θέλετε! κρουθῆτε,
παιζάτε, πηδήσατε, γελάσατε, γελά-
σατε τὸν κόσμον, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!...
(σηδῶν) Ζήτω ὁ Αἰμίλιος!... Ἀλλὰ
σταθῆτε μοῦ ἦλθε μὴ ἰδέα!... Παι-
ζομαι τὴν κολοκυθιά!...

Ἐλπίς

Οὐρ!... ἄσχημο παιγνίδι!

Νίκος

Τὸ δακτυλίδάκι;

Ἐλπίς

Οὐτε!... Ποῦ πᾶς καὶ τὰ διαλέγετε!

Νίκος

Τὸν ἀστρονόμο; τὰ ἀγάλματα;...
τοὺς ἐργάτας;... τὸν ἀρχιμουσικό;...

Κλειώ, Ἐλπίς

Ὅχι! ὄχι!

Νίκος θυμῶν

Ἄμ τότε λοιπὸν τί σᾶς ἀρέσει;...
τὸ σχοινάκι; ὁ κρυφτός, ὁ κυνηγητός
γιὰ νὰ τρέχωμε ἔσ᾽ ἂν κατοίκια;... Νὰ

χορεύσωμε τότε κανένα ἑλληνικὸν χο-
ρόν;... σηκωθῆτε! (λαμβάνει μίαν
μίαν μίαν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ σχημα-
τίζουν οἱλοι κῶλον πρὸς χορόν*)·
ἔπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Αἰμί-
λιον καθήμενον σκεπ ἰκόν). Αἰμίλιε;
... τὰ μισὰ τῆς χιλιᾶδος εἶναι πεντα-
κόσια!... Τί κάθσαι λοιπὸν καὶ σπᾶς
τὸ κεφάλι σου γιὰ τόσῳ μικρὰ πράγ-
ματα!

Αἰμίλιος

Ἀλήθεια. Νίκος ξεύρεις τί συλλογι-
ζομαι;

Νίκος

Δὲν θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς ἄφησε τώρα
τῆς μεγάλης ιδέαις εἶναι ἄλλοι μεγα-
λῆτεροι ἀπὸ μᾶς καὶ ἄς φροντίσουν
αὐτοί.

Αἰμίλιος

Ἐχεις δίκην ἄλλ' ὅπως καὶ σὲ σένα
ἦλθαν τόσαις ιδέαις ἕως τώρα, ἔτσι καὶ
σὲ μένα... Ἄν θῆλῃς ἀκουσέ ταις.

Νίκος

Θέλεις δηλαδὴ νὰ χῶμε ἄλλα κλαῦ-
ματα πάλιν;...

Αἰμίλιος

Νὰ εἴξωρα ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνο
τὸ ὄρφανό. θὰ πῆγαίνα μόνος νὰ τὸ
εὔρισκα!

Ἐρατώ

Καλέ, τί σύμπτωσης νὰ λέγηται Μα-
ρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ ὄρφανού!

Ἀνοθή

ὦ! πόσον θὰ χαρῶ. ἂν ἦναι αὐτὴ
ἐδῶ!

Αἰμίλιος

Ἄμ' ἐγὼ;!

Νίκος

Ἐγὼ θὰ πετάξω ἔσ᾽ ἂν τὴν Μαρίαν
ἀπὸ τὴν χαρὰν μου!

(*) Δύναται ἐνταῦθα νὰ γίνῃ χορός, οὐχί
ὅμως ἐκτεταμένος. Τὸ ἄσμα ἀρίτεται εἰς
τὴν ἐκλογὴν τῶν μικρῶν χορευτῶν.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ἡ ΑΓΛΑΪΑ καὶ ἡ ΜΑΡΙΑ

Ἄγλατα εὐεργουμένη φαιδρὰ

Δὲν κλαίει πλέον!... νὰ τὴν! (δει-
κνύει τὴν Μαρίαν, ἥτις ὑπομειδιᾷ)

Νίκος πρὸς τὴν Μαρίαν

Ἄκουσε, Μαρία! ἐγὼ καὶ ὁ Αἰμίλιος
θὰ τρέζωμεν νὰ εὐρωμεν τὸ ἀδελφάκι
σου.

Ἐρατώ, Ἀνοθή

Ναί. Νίκο! νὰ πᾶτε!

Πηνελόπη

Ξεύρστε ποῦ εἶνε;

Αἰμίλιος πρὸς τὴν Πηνελόπην

Θὰ μάθωμεν εὐκόλῃ νομίζω (γε-
λωῶν, πρὸς τὴν Μαρίαν) θὰ χαρῆς ἄμα
σοῦ τὸ φέρωμεν;

Κλειώ

Θέλει κ' ἐρώτημα;

Μαρία χαίρουσα

Πότε θὰ πᾶτε;

Νίκος

Τί σὲ μέλει ἐσένα; ἐμεῖς θὰ φροντί-
σωμεν ὅσον μπορούμε νὰ σοῦ τὸ φέ-
ρωμεν ἐδῶ, νὰ μὲν ἐδῶ μαζὺ μας...
Θᾶχω ἓνα σύντροφο περισσότερο ἔς τὰ
παιγνίδια!...

Ἐρατώ

Δὲν τὸ λέγετε καλλίτερα καὶ ἔς τὸν
μαμπαῖ, γιὰ νὰ φροντίσῃ αὐτός;...

Αἰμίλιος

Μὰ πῶς νὰ φροντίσῃ, ἀρῶ δὲν ξεύ-
ρει ποῦ εἶναι τὸ παιδί, ποῦ εἶδα ἐγὼ;

Ἀνοθή

Νὰ τοῦ τὸ δείξῃς ἐσὺ, Αἰμίλιε.

Αἰμίλιος

Καὶ τότε δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πάλιν;

Νίκος

Ἄς ἦναι ὅμως, Αἰμίλιε, τὸ λέγομεν
καὶ εἰς τὴν μαμὰ ἀκόμη, γιὰ νὰ φρον-
τίσωμεν ὅλοι πολὺ περισσότερον.

Μαρία

Σᾶς εὐχαριστῶ παρὰ πολὺ! Ἀπὸ
Σᾶς, καλέ μου Αἰμίλιε καὶ Νίκο, ἐλ-
πίζω νὰ ἰδῶ καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν
ἀκόμη· δὲν ἔχω καὶ ἄλλον νὰ φροντί-
σῃ, ἡ καϊμένη!

(Ἀκούεται ἔξωθεν ἡ φωνὴ: Μαρία)

Πηνελόπη, Κλειώ, Ἐλπίς, ἡ μία μετὰ τὴν
ἄλλην

Κ' ἐγὼ!

Ἐρατώ

Τὴν ἔχομεν ἔσ᾽ ἂν ἀδελφὴ τὴν καϊμέ-
νην ἀπὸ μικρὸ παιδάκι!

Νίκος

Ἄλλ' εἶμαι περίεργος τέλος πάντων
νὰ μάθω τί ἀπέγεινε τὸ παιδί ἐκεῖνο.
Πές μου, Αἰμίλιε.

Αἰμίλιος

Ναί, τώρα σᾶς ἀποτελειῶνω τὴν
ἱστορίαν του. Σᾶς εἶπα ὅτι γιὰ παρη-
γοριά τοῦ ἔδωσα λίγα λεπτὰ, τοῦ ὑ-
πεσγῆθην νὰ φροντίσω καὶ ἐγὼ νὰ εὐρω
τὴν ἀδελφὴν του καὶ ὅταν με ζαναῖδῃ,
νὰ τοῦ εἰπῶ, ἂν τὴν εἶδα. Ἀλλὰ τί
νὰ εἰπῶ τώρα, ἂν τὸ ἰδῶ;... Νὰ τοῦ
εἰπῶ γιὰ τὴν Μαρίαν;...

Ἐλπίς, Πηνελόπη

Ναί, ναί!...

Ἐρατώ

Νὰ τὸ φέρῃς ἐδῶ, Αἰμίλιε!

Νίκος ζωηρῶς

Ναί· πρέπει νὰ τὸ ἰδῇ ἡ Μαρία!

Ἀνοθή

ὦ! καὶ νὰ ἦτον αὐτὸ τὸ ἀδελφάκι
τῆς!

Αἰμίλιος

Αὐτὸ ἐσυλλογιζόμεν κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν
πρώτην στιγμὴν, ποῦ ἤκουσα τὴν Ἐ-
ρατὴν νὰ λέγῃ, ὅτι θὰ διώξῃ τὴν Μα-
ρίαν! Ἐλεγα μέσα μου αὐτὴ ἄρα γε
νὰ ἦναι;». Δὲν εἰμποροῦσα ἔστ' καλὰ
καθούμενα νὰ τὸ πιστεύσω· ἔσ᾽ ἂν νὰ μοῦ
ἔλεγε ὅμως κάποιος πῶς ἦτον αὐτὴ καὶ
γιὰ τοῦτο τὴν ὑπερασπίσθηκα ἀπὸ τὸν
θυμὸν τῆς Ἐρατοῦς. Ὅταν μάλιστα
ἤκουσα τὴν Ἐρατὴν νὰ διηγῆται ἔπει-
τα τὴν ἱστορίαν τῆς, ἀκόμη περισσό-
τερον ἤρχισα νὰ πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἐδῶ
θὰ ἦναι δίχως ἄλλο ἡ ἀδελφὴ τοῦ ὄρ-
φανού καὶ ἐπὶ τούτου σᾶς εἶπα τὴν ἱ-
στορίαν του.

Νίκος μετὰ μεγίστης προθυμίας

Λοιπὸν, Αἰμίλιε;... Τί λὲς νὰ κά-
νωμε;... Λέγεις μου, ὅ,τι θέλεις!

Συγχωρήσατέ με μιὰ στιγμή, γιατί
μὲ φωνάζουν ἐξω (φεύγετε)

Ἀνθὴ χάρουσα

Τὶ χαραὶς ποῦ θὰ κάνῃ ἡ καίμενη ἡ
Μαρία, ὅταν ἴδῃ τὸ ἀδελφάκι τῆς!...
Μὴ λησμονήσης, Αἰμίλιε, νὰ μοῦ τὸ
εἶπῃς, ὅταν τὸ ἴδῃς!...

Αἰμίλιος

Ὅχι! θὰ τὸ φέρωμεν μαζί ἐδῶ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

**Οἱ ἀνωτέρω (ΕΡΑΤΩ, ΑΓΓΑΙΑ, ΝΙΚΟΣ
ΑΝΘΗ, ΑΙΜΙΛΙΟΣ, ΚΛΕΙΩ καὶ ΕΡΑΤΩ)
καὶ τὸ ΟΡΦΑΝΟ**

(Ἀκούεται ἐξῴθεν ἀπὸ ὄρανό» τοῦ Ἐ-
θνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ Ἀγγελίου Παράση, οὐ-
κείμενον σιγανῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν γνωστὸν
ἦχον. Εἰς τὸ ἴκοντα αὐτοῦ ἐκπλήσσονται
ὅλοι καὶ μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ συγκινή-
σεως ἀκροῶνται ἰσάμενοι καταλλήλως.)

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας
περίλυπο ἐμβαίνο

Μὲ μίτη δακρυμένο,
μὲ πρόσωπον ὠχρὸ

Γιατὶ νὰ σῆς χάρισω
δὲν ἔγωγ τὸ καίμενο

Οὐδ' ἓνα λουλούδι
μυστίνης δροσερό.

(Ὁ Αἰμίλιος πλησιάζει συντόμως καὶ
προσυλακτικῶς τὸν Νίκον, μετ' ὀλίγον τὸν
λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἀψότεροι σιω-
πηλοὶ προχωροῦσι βήματά τινα πρὸς τὴν
θύραν, ὅπου ἀνερίζουσιν ἀκούοντες ἔτι προσε-
κτικώτερον τὸ ἄσμα.)

Μόνο νὰ ζῶ ἡ μοῖρα
μοῦ ἔγραψε, καὶ μόνο

Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμο
θλιμμένο περπατῶ

Πλὴν σήμερα ἐμπρὸς σας
τὰ χεῖρα μου σταυρόνω

Καὶ ψάλλω τὸ ψωμάκι
χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ.

(Ἐνῷ ἀκούεται τὸ ἄσμα)

Κλειώ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἐλεπίδα

Τὸ καίμενο! πτωχὸ θὰ ἴναι, Ἐλεπίς!

Ἐλεπίς ἀσέπως

Φτάνεται!

(συνέχεια ἄσματος)

Τῆς μοῖρας ἀποπαῖδι

ἐν φθινοπώρῳ φύλλο

Τὸ ἄσκόπό μου βῆμα

ἔδω κ' ἐκεῖ πλανῶ

Κάνεις δὲν μ' ἀγαπάει,

κάνεις δὲν μ' ἔχει φίλο.

Γιατὶ δὲν ἔγωγ μίνα

καὶ εἶμαι ὄρφανό!

(Ἐνῷ ἀκούεται τὸ ἄσμα)

Πηνελόπη πρὸς τὴν Ἀνθὴν

Τὶ συγκινητικὸ τραγουδι!...

Ἀνθὴ

Ἀλήθεια!... λὲς νὰ μὴν ἔχη μίνα
τὸ παιδί αὐτό!...

Κλειώ ἀμφιβάλλουσα

Δὲν πιστεύω!

(συνέχεια ἄσματος)

Δὲν ἔγωγ μίνα! Μῆσα
ς αὐτὰ τὰ τρία λόγια

Ἐρήμωσις καὶ πείνα
καὶ κρῶ κατοικεῖ

Μοῦ ψάλλουν καὶ τὰ τρία
θανάτου μοιρολόγια

Εἰς μίαν τονισμένη
φρικώδη μουσική.

Ἀρκοῦσι ταῦτα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πρὸς
ἀνέγνωσιν δὲ ἐδημοσιεύσαμεν ὀλόκληρον τὸ
ποίημα, ὡς ἔχει ἐν τοῖς Ποιήμασι τοῦ κ.
Α. Παράση.)

Ἄλλα παιδιὰ σὰν βλέπω
ἐκεῖ ποῦ διακονεῖς.

Νὰ λάμπουν ἴσ' τὸ μετᾶξι,
χρυσόμενα, εὐτυχῇ.

Ἄπ' ὅλα τὰ καλὰ τους
τὴν μίνα τους ζηλεύω.

— Ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα,
μικροῦλα μου φτωχῇ!

Δὲν πρόσθεσ' ἡ καίμενη
φίλι νὰ μοῦ χάρισῃ.

Οὔτε νὰ μὲ χαϊδέψῃ,
οὔτε νὰ μ' εὐχηθῇ

Ἄλλοίμονον εἰς ὅσιον
ἴστων κόσμῳ τούτῳ ζήσῃ

Ἄπ' τὴν καλῇ του μίνα
χωρὶς νὰ φιληθῇ!

Πρόσθεσ' ἓνα λειβάδι
παιδιὰ εὐτυχισμένα

Ἐνα παιγνίδι ὅλα
ἐπαίζανε κοινά

— Μὲ παίζετε, τοὺς εἶπα,
μὲ παίζετε κ' ἐμένα;

— Δὲν παίζετε, μοῦ εἶπαν,
ἐμεῖς μὲ τ' ὄρφανό!...

ὦ! εἶθε σὰν λουλούδια
ἴστης γῆς τὸ περιβάλλει

Καθίνας σας νὰ παίρνῃ
δροσιά ἀπ' τὸν οὐρανό.

Εἶθε νὰ ἔχουν μίνα
ἴστων κόσμῳ τούτῳ ὅλοι.

Κ' ἐφ'ὼ νὰ ἴμαι μόνο
γιά ὅλους ὄρφανό!

Ἀγγαῖα

Θὰ πῶ νὰ τοῦ δώσω λιγὸ ψωμί
(ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω π.λὴν τῆς ΑΓΓΑΙΑΣ

Νίκος ζωοῦσε, πρὸς τὸν Αἰμίλιον

Ἦκουσες, Αἰμίλιε!... εἶναι πτω-
χὸ, λέγει ὄρφανό, δὲν ἔχει μίνα!

Ἐρατὼ σπεύδουσα πρὸς αὐτόν

Μὴν εἶναι τ' ὄρφανό, ποῦ μὰς ἔλεγες
Αἰμίλιε!

Αἰμίλιος ἀμφιβάλλων

Δὲν εἴμπορὸ νὰ ἐνοήσω... δὲν ἐτρα-
γουδοῦσε, ὅταν τὸ εἶδα...

Πηνελόπη

Ὅποιο καὶ νὰ ἴναι καλέ! νὰ τοῦ
δώσωμε κ' ἐμεῖς κάτι τι... ὅπτι ἔχομεν.

Ἀνθὴ

Νὰ τὸ φωνάζωμεν μῆσα.

Αἰμίλιος

Ἄ! σταθῆτε νὰ τὸ φέρω ἐγὼ...
(ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς).

Νίκος χάρων

Πᾶμε ὅλοι νὰ τὸ ἴδοῦμε!

Ἐλεπίς παροτρύνουσα

Ναί! πᾶμε.

Κλειώ χάρουσα

ὦ! καὶ νὰ ἴστω τὸ ἀδελφάκι τῆς
Μαρίας!

Σπεύδουσιν ὅλοι πρὸς τὴν θύραν, ἐξ ἧς
ἤκούετο τὸ ἄσμα.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

**Οἱ ἀνωτέρω (π.λὴν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ) καὶ
ἡ ΑΓΓΑΙΑ**

Ἀγγαῖα προλαμβάνουσα ἀπὸ τῆς θύρας

Καλέ ποῦ πηγαίνετε;... ὅλοι θὰ
πᾶτε ἐξω!

Ἐρατὼ

Ποῦ εἶναι τ' ὄρφανό;

Ἀγγαῖα

Τοῦ ἐδῶσα ἐγὼ!

Πηνελόπη, Κλειώ

Ὅχι! θέλομεν νὰ τὸ ἴδοῦμε!

Ἀγγαῖα

Σταθῆτε νὰ ἴδῶ μήπως ἔφυγεν.

Ὅλοι σπεύδοντες ἐξω

Ἐφυγε!...

Τὸ τέλος εἰς τὸ ἴκοντον.

ΛΑΪΚΑ ΜΥΘΕΥΜΑΤΑ

Μίαν φορὰν κερκαλάξα τις, ἀφ' οὗ ἐμεγάλωσε τὰ τέκνα τῆς, ἐπέστη δὲ ἡ
ὄρα τῆς ἀποχωρίσεως αὐτῶν ἐξ αὐτῆς, ἤρξατο λέγουσα τοῦτοις ἐν συγκινήσει
τὰ ἐξῆς:

— Ἀγαπητά μου τέκνα, φεύγετε ἤδη, πηγαίνετε εἰς τὸν κόσμον, εἰς ὃν
θὰ ἀπαντήσητε πλείστα ὄσα δυστυχήματα, πρὸ πάντων δὲ καταδιώξεις ἀνη-
λεῖς, ἀλλὰ νὰ προσέχετε νὰ φέρεσθε καλὰ, νὰ εἴσθε ἡσυχά, νὰ μὴ ἐνοχλήτε
ἢ ἀδικήτε κανένα, καὶ τότε δὲν ἔχετε ἀνάγκη, ἄλλως ἀλήμων ὦ. Μάλιστα
ὅταν πηγαίνετε ποτε εἰς κἀνὲν χωράφιον καὶ εἶναι ἐκεῖ ὁ ζευγολάτης, βλέπετε
δ' αὐτὸν κύπτοντα ἅμα τῇ ἐμφανίσει σας, λαμβάνοντα δὲ πέτρας καὶ ἐρχόμενον
κατ' ἐπάνω σας, νὰ φεύγετε.

— Πολὺ καλὰ, εἶπον τὰ μικρά ἂν ἔχη ὁμοῦ εἰς τὴν ποδιάν του τῆς
πέτρας καὶ ἐρχεται κατ' ἐπάνω μας;

— Ἄν, εἶπε τότε ἡ μαμμὰ των ἄμετε ἴς τὸ καλό! σῆς ἠξοῦρετε περισ-
σότερ' ἀπὸ μίνα.

Ἐντεῦθεν ἴσως ἔφω τὸ λεγόμενον:

«Δὲν κατεβαίρ' ἡ γυνὼς ἀπὸ τῶ γένεια».

ΜΙΧΑΗΛ ΔΕΛΕΚΟΣ

ΦΟΒΟΦΡΟΜΟΣ

Πέντε εὐμορφα παιδάκια, ὄλο-χάρι κ' εὐμορφιά
 Ἐκατέβηκαν ε' τὸν κήπον γιὰ τὰ παίξουν τὰ καιμένα
 Ἔνα τρέχει τὰ σι. λ. λ. β. πεταλοῦδα σ' τὰ κλαδιά
 Ἄλλο τρέχει τὰ μαζέβση λουλουδάκια ἀρθισμένα
 Καὶ πηδοῦνε μὲ χαρὰ, ὄλο τρέχουν καὶ φωνάζουν
 Καὶ σιγὰ σιγὰ ἐκεῖ εἰς τὴν λίμνην πλησιάζουν.

Μόλις ἦλθαν εἰς τὴν λίμνην, σταματοῦνε τὰ παιδιὰ
 Καὶ κυττάζουν τὰ ψαράκια, τὰ ἀργυροχρυσωμένα,
 Ὅταν ἔξωγα ἀκοῦνε ἀπὸ μὲς' ἀπ' τὰ κλαδιά
 Βρε-κε-κέ-κοῦ-κοῦ καὶ τὰ χάνουν τὰ καιμένα
 Τὶ θηρίο φοβερό! Ἔνας βάτραχος προβάλλει
 Ἀπὸ μὲς' ἀπ' τὰ νερὰ μὲ κατόμαργο κεφάλι!

Πῶ! πῶ! πῶ! τί τρόμον ἔχουν τὰ καιμένα τὰ παιδιὰ,
 Μόλις εἶδαν τὸ θηρίον, εἰς τὰ τέσσαρα τὸ βάζουν,
 Σ' τὰ μικρὰ τῶν στήθη τρέμει ἀπὸ φόβου ἢ καρδιά
 Καὶ: Μαμὺ, μπαμπά, γιὰ γιὰ! ἀκατάπανστα φωνάζουν,
 Ὁ μεγάλος ἀδελφός μὲ τῆς δυὸ τῆν πόρτ' ἀνοίγει
 Κ' ἀπὸ πίσω τὰ παιδιὰ τρέχουν ὅπου φύγει, φύγει!

Πέρι θάρρος τὸ θηρίον καὶ προβάλλει ἀπ' τὰ κλαδιά
 Βλέπει κοῦκ. λ. κ. κ. καροτσάκια καὶ παιγνίδια πεταγμένα
 Καὶ γελᾷ καὶ γελᾷ ἀπὸ μὲς' ἀπ' τὴν καρδιά,
 Ὅταν εἶδε τὰ φωνάζουν τὰ παιδάκια φοβισμένα
 Κ' ἐψυθίρισε σιγὰ τὸ μικρὸ μικρὸ του στόμα:
 —Εἶναι ζῶα κ' ἀπὸ μὲ πειὸ δειλότερα ἀκόμα!

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΣ

Σὲ μὴν ραχοῦλα ἔρημη, ἴστην ἄκρη ἴστο βουρὸ
Κάτω ἀπὸ βράχια ἀθώρητα ἴστο μοροπάτι πλάι,
Βρίσκειται μνήμα παλαιὸν, φτωχὸ καὶ ταπεινὸ
Σταυρὸς μὲ δὴλὸ κλωτάρια ἐλῆς τὴν πλάκα του φυλάει.....
Κἀνεὶς δὲν ξέρει ποῖος νεκρὸς ἴστο μνήμῃ αὐτὸ κοιμῆται
Καὶ τ' ὄνομά του ἴστο χωριὸ κἀνέρας δὲν θυμῆται.

Αἶνε, μὴν ἴμερα θόστουχη, σὲ χρόνα περασμένα
Ἐχθροὶ πατήσαν τὰ χωριὰ καὶ τὸ κεφαλοχώρι
Ἐφῆγαν τὰ γυναικόπαιδα ἴστο κάστρο τρομαγμένα
Κ' οἱ ἄνδρες πιάσαν τὰ στενὰ κ' ἐκλείσθησαν ἴστο ὄρη.
Μὰ ὁ ἐχθρὸς πῆγαινε ἐμπρός, καὶ εἰς τὸ πέρασμά του
Ἐσπερε γέρω του σφαγῆ καὶ μῆνυμα θανάτου.

Ἐνας μοράχα ἀπ' τὸ χωριὸ μὲ ἴμεγα παλλικάρια
Χέθηκε ἀπάνω ἴστον ἐχθρὸ μὲ τὸ σπαθὶ ἴστο χέρι
Σὲ ἴλιγο ὁ κάμπος ἴγέμισε μὲ ἐχθρικὰ κονφύρια
Μὰ φορικὸ μὲς τὴν καρδιά τὸν πέτυχε μαχαίρι...
Τέλειωσε ἡ μάχη... Τέσσαρες τὸν πῆγαινε ἴστον ὦμο
Καὶ τὸν ἐθάψανε ἐκεῖ εἰς τοῦ βουρῶ τὸν δρόμο.....

Χαρὸ ἴστον νεῖο ποῦ ἔπεισε μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα
Πῶς μὴν φορὰ θύ διαλαλοῦν τὰ κατορθώματά του
Μὰ πάλι τρεῖς χαρὸ ἴστον νεῖο ὁποῦ γιὰ τὴν πατρίδα
Σκοτώθηκε χωρὶς κἀνεὶς τὰ ξέρη τ' ὄνομά του
Πάντα τοῦ ἔρος τὸ ὄνομα πετῆ ἴστον στόματά μας,
Τὸν ἄλλον θάψτει ὁ θανατομοδὸς βαθεῖα μὲς ἴστην καρδιά μας.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τ Ο ΕΛΕΝΑΚΙ

(ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Παιδιά! ... Ἀκούσατε ἓνα παραμυθάκι πολὺ ἀ-
στεῖο καὶ μικρὸ.

Μία φορὰ κ' ἓνα καιρὸ ἦτανε ἓνα μικρὸ παιδάκι καὶ
τὸ λέγανε Ἐλενάκι.

Ἐλένη ἦτανε τὸ σωστό, ἀλλ' ἡ μαμά της καὶ ὁ
μπαμπᾶς της καὶ πρὸ πάντων ὁ παππούς, — ἄχ! ἐκεῖ-
νος ὁ παππούς! ἓνας γέρος μὲ κάτασπρα μαλλιά, μὲ
γέλια εἰς τὸ στόμα, καὶ μὲ τὸ ραβδί ἴς τὸ χέρι! —
γιὰ νὰ δείξουν πόσο τὴν ἀγαποῦν, ἐπειδὴ ἦτανε πολὺ φρόνιμο κοριτσάκι, — ἐλη-
σμονήσα νὰ σᾶς τὸ εἶπω — τὸ λέγανε χιιδευτικά: Ἐλενάκι! Ἄς ἦνε
μικρὸ τὸ κακὸ!

Ἀκούσατε τώρα τί ἔκανε αὐτὸ τὸ Ἐλενάκι.

Εἶχε μὴν κούκλα, μὰ τί κούκλα!... μεγάληκκλή, πολὺ μεγάλη!... Ὅχι
ὄμως καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ Ἐλενάκι.

Νὰ δᾶ ἡ ὦρα!

Τότε ποῖος θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὸν ἄλλον; Ἡ κούκλα ἡ τὸ Ἐλενάκι:

Οἱ μεγαλύτεροι δὲν πρέπει νὰ φροντίζουν διὰ τοὺς μικροτέρους;

Αἶ, λοιπόν, καὶ τὸ Ἐλενάκι ἐφρόντιζε πάντοτε διὰ τὴν κούκλα του!

Εἶχε δύο μάτια ὠραία, γαλανὰ μαλλάρια κατσαρά, ξανθὰ τὰ μαγου-
λάκια της ἦτανε κόκκινα ἔαν τὴ φωτιά!

Ἄλλὰ... ἐλησμονήσα!

Καὶ τί νὰ σᾶς πρωτοεἶπω! Εἶχε τόσους χάρις αὐτὴ ἡ Κούκλα, ποῦ
εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴς χωρέσουν ὅλα τὰ χαρτιά τοῦ κόσμου!... τόσους πολλούς!

Ἄρ' ποῖόν ἔβλεπε καὶ δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ καλὴ;... Κάθε ἴμερα μὲ τὸ
Ἐλενάκι ἦτανε μαζί! καὶ τὴ νύκτα ἀκόμη, καμμιὰ φορὰ, καὶ μάλιστα ὅταν
ἔκαμνε ἔξω κρῦο!

Τί καλὸ κορίτσι, ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ Ἐλενάκι!

Βέβαια τί θᾶλεγε μὲ τὸ νοῦ της!

«Ἄν ἦμην ἐγὼ ἔξω ἴς τοὺς δρόμους μ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ κρῦο, τί θὰ ὑπέ-
φερα!... Ν' ἀφήσω λοιπόν τὴν καλὴν μου κοιλίτσα νὰ κοκκαλώσῃ τὴ νύκτα
ἀπὸ τὸ κρῦο;!... Θεὸς φυλάξοι!... Ὅταν ἴμπορῶ νὰ κάμω τὸ καλὸ, γιὰτί
νὰ μὴ τὸ κάμω;...»

Νὰ ζήσης, Ἐλενάκι μου, ποῦ μὲ κάμνεις τώρα μὲ τοὺς καλοὺς σου τρό-
πους νὰ σὲ φέρνω παράδειγμα εἰς τόσα ἄλλα καλὰ μικρὰ παιδιὰ!... νὰ ζήσης!...

Τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα θὰ ἔλεγα καὶ γιὰ ὁποιοδήποτε ἀπὸ σᾶς, ἂν ἐμάθαινα
ὅτι εἶνε φρόνιμο, ἴσυγο, οἰκευσπλαγγνο, ἴσαν τὸ Ἐλενάκι.

Ἀκούσατε καὶ ἓνα ἄλλο! ὅταν εἶδον εἰς τὸ Ἐλενάκι κἀνένα γλύκισμα δὲν
νύχτριστεῖτο, ἂν δὲν εἶδε καὶ εἰς τὴν ἀγαπημένη της κούκλα ὀλίγον ἢ καὶ τὸ
μεγαλῆτερο κομμάτι.

Καὶ ἄλλα καλὰ παρὰ πολλὰ τὴ ἔκαμνε!

Ποῦ νὰ τὰ ἐνημοσύμαι;...

Τί ρουχαλάκια, τί δῶρα, τί ἐπιπλα τῆς εἶχε χάρισι!

Πρὸ πάντων ὁμως γλυκίσματα.

Ἄλλὰ τοῦτο—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω—τὸ ἔκαμνε, διότι ἡ μαμά της τὴν συνεβούλευε πάντοτε, ὡς ἂν εἶδον εἰς τὸ Ἑλενάκι γλυκίσματα, γὰρ διδῆ καὶ εἰς τὴν κουκλίτσα της.

Εἶχαν περάσει τρία χρόνια ποῦ ἡ Κούκλα ἐτρέφετο ἀπὸ τὸ Ἑλενάκι, ὅλο μὲ γλυκίσματα!

Τὸ Ἑλενάκι ἐμεγάλωνε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ· τὰ ὑποδηματάκια της καὶ τὰ καλὰ της τὰ φορέματα δὲν τὴν ἐχώρουν πλέον.

Ἐνεθυμῆτο ὅτι τῆς τὰ ἔδωσαν μαζὺ μὲ τὴν Κουκλίτσα!

Καὶ μίαν ἡμέραν ἠρώτησε τὴν μαμά της μὲ μεγάλη περιέργεια.

— Καλὴ μου μητερίτσα! δὲν μοῦ λές, σὲ παρακκλῶ πολὺ, γιὰτὶ ἡ κουκλά μου ὅλο ἡ ἴδια μένει· ἕως τώρα; . . . Πῶς δὲν ἐμεγάλωσε αὐτὴ ἀπὸ τότε ποῦ τὴν ταίζω μὲ τόσα ὠραία γλυκίσματα;

— Ὅα σοῦ ἔγω ἀγάπη μου, τῆς ἀπήντησεν ἀμέσως ἡ μαμά της. Ἄλλὰ μὴ λυπηθῆς· μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, ὅτι δὲν θὰ λυπηθῆς διόλου;

— Ἐλα, πές μου, μαμά μου, δὲν θὰ λυπηθῶ! ἀλήθεια!

— Ἦθελες νὰ μὴν ἐμεγάλωνες ἐσύ; . . . Βέβαια δὲν τὸ ἤθελες.

— Μὰ ἡ κουκλα. . .

— Στάσου· θὰ σοῦ ἔγω. Τὰ γλυκίσματα ποῦ τῆς ἔδιδες τὴν ἑκαμν νὰ μείνῃ ἔτσι ζαρωμένη, χωρὶς νὰ μεγαλώσῃ καὶ αὐτὴ διόλου ἕαν κ' ἐπένα! . . .

— Ἄλλὰ δὲν τὸ εἶξεν, μαμά μου! . . . ἔπειτα σὺ μοῦ εἶπες νὰ δίνω εἰς τὴν κουκλα μου τὰ περισσότερα γλυκίσματα· ἀπήντησε λυπημένο τὸ Ἑλενάκι!

— Ἄλλὰ δὲν μοῦ εἶπες, Ἑλενάκι μου, πῶς δὲν θὰ λυπηθῆς διόλου;

— Ναί! . . . μὰ πῶς νὰ μὴ λυπηθῶ, ποῦ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μείνῃ ἡ κουκλα μου μικρὴ καὶ ζαρωμένη; . . .

Ἡ μαμά της δὲν τὴν ἄφησε πλέον νὰ ἔχῃ τὴν ἴδιαν πλάνην καὶ μὲ χίλια φιλήματα, ἀφοῦ τὴν ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκυλιά της, τῆς εἶπε·

— Ἐλα μου, ἔδω, καλὸ μου Ἑλενάκι· μὴ λυπεῖσαι, σὺ ἔγω ἔτρωγα τὰ γλυκίσματα ποῦ ἔδινες ἔς τὴν κουκλα σου. Βλέπεις, πῶς ἐμεγάλωσα ἐγώ; . . .

— Δὲν ἔδινες ὁμως καὶ λίγο ἔς τὴν κουκλα τὴν καίμενη; . . .

— Ἐλα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶς· αὐτὴ, γιὰ νὰ μὴ τ' ἀκούσῃ κανένα ἄλλο μικρὸ παιδί καὶ τρώγῃ πλέον αὐτὸ μόνο τὰ γλυκίσματα ποῦ τοῦ δίνουν;

« Ἡ κουκλα δὲν τρώγῃ γλυκίσματα, οὔτε τίποτε ἄλλο! . . . » Σοῦ ἔλεγα ὁμως νὰ τὰ δίνης ἔς αὐτὴ, γιὰ νὰ συνειθίζῃς νὰ κἀμνης πάντοτε τὸ καλόν. Εἶδες τώρα πόσον σ' ἀγαπῶ κ' ἐγώ; . . . Ἐπειτα δὲν ἔπρεπε νὰ τρώγῃς πολλὰ γλυκίσματα, γιὰτὶ βλάπτουν τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ γίνεσαι λαίμαργος καὶ συνειθίζῃς νὰ θέλῃς πάντοτε ὅ,τι σὲ εὐχαριστεῖ. . . .

Τί καλὴ μαμά! . . . Καὶ ποιά μαμά δὲν εἶνε καλὴ; ποιά δὲν θέλει τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ της; . . .

Τὸ Ἑλενάκι ἄμα ἤκουσεν ὅσα τῆς εἶπε ἡ μαμά της, ἐχάρηκε παρὰ πολὺ καὶ εἶπεν ἀμέσως: « Ἀχ! μαμά μου! σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς σου συμβουλὰς· καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σου τὴν πολλὴν πάντοτε κ' ἐγώ θὰ σ' ἀγαπῶ! ἐν ὅσῳ ζῶ! . . . »

Ποιὸ παιδάκι τώρα δὲν πρέπει νὰ εἶπῃ τὸ ἴδιο ἔς τὴ μαμά του;

Εἰπέτε μου; . . .

MIX. E. KANAKAKIS

Πῶθεν ἡ λέξις μακαρόνια

Ἰταλὸς τις πατρίκιος (ἀγνοοῦμεν εἰς ποίαν ἐπεχὴν) ἠγάπα πολὺ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ, εἶχε δὲ Σικελὸν τινα μάγειρον, ὅστις μετὰ δημιουργικοῦ πνεύματος ἐφεύρισκε νέα ἐδέσματα, ὅπως ἱκανοποιῆσθαι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀπαιτητικοῦ κυρίου του. Ἡμέραν τινὰ ὁ Σικελὸς οὗτος ἐφευρε τὰ «μακαρόνια» τὰ ὁποῖα παρέθηκεν εἰς τὸν κύριόν του μὲ τὴν ἐκλεκτὴν σάλτσαν των καὶ μὲ τριμμένο τυρί. Εἰς τὴν πρώτην μπουκιὰν ὁ φαγῆς ἀνεφώνησε «Κάρι!» (ὠραῖα) καθόσον δὲ ἐξηκολούθει νὰ τρώγῃ ἐπανελάμβανε «Μὰ κάρι! μὰ κάρι!» (μὰ ὠραῖα! μὰ ὠραῖα!) Τέλος δὲ ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμόν του μὲ τὰς λέξεις «μὰ καρόνι! μὰ καρόνι!» (μὰ ὠραιότατα! μὰ ὠραιότατα!) Ἐκτοσε τὸ φαγητὸν ὠνομάσθη μακαρόνι!

Ὁ πλοῦτος τοῦ κόσμου

Ὁ πλοῦτος ὅλου τοῦ κόσμου ἀνέρχεται εἰς 48 διςκατομμύρια καὶ 500 ἑκατομμύρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν 17 1/2 εἰς χρυσόν, τὰ 12 εἰς ἄργυρον καὶ τὰ λοιπὰ 19 εἰς χαρτονομίσμα καὶ χαλκόν.

Ἄλλη εὐφυΐα καλογῆρου

(Ὁι ἀναγκῶσταί θὰ ἐνθυμῶνται τὴν δημοπευθεῖσαν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος). Ἄλλην πάλιν φοράν ὁ Σουλτάνος κατὰ παρακίνησιν τοῦ βεζύρου του, προέτεινε εἰς τὸν Πατριάρχην, ἵνα μετρήσῃ ἐντὸς δύο ἡμερῶν τὴν μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς ἀπόστασιν. Ἐὰν δὲ δὲν κατώρθωνε τοῦτο, θὰ ἐφρονέετο αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ εἰς τὸ κράτος του εὐρισκόμενοι χριστιανοί. Ὁ Πατριάρχης χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, εὐθὺς προσκαλεῖ τὸν εὐφυῆ καλόγηρον καὶ τὸν καθικετεύει, ὅπως εὐρὴ μέσον διὰ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὴν νέαν καὶ δύσκολον ταύτην πρότασιν τοῦ βασιλέως. Ὁ καλόγηρος ἐξεκαρδίσθη γελῶν διὰ τὴν μηδαμινὴν αὐτὴν πρότασιν, καὶ ὑπόσχεται εἰς τὸν Πα-

τριάρχην, ὅτι αὐτὸς θὰ εὕρῃ καὶ ἐκτελέσῃ τὸ ζητούμενον. Καὶ ὄντως, τὴν τρίτην ἡμέραν παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου μὲ παμμέγιστον δέμα λεπτοτάτου σχοινίου ἄφησας δὲ κάτω τοῦτο, λέγει πρὸς τὸν βασιλέα δεικνύων τὸ σχοινίον:

— Αὐτὴ εἶναι, Μεγαλειότατε, ἡ ἀπόστασις τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ βεζύρης, ὅστις ἦτο παρών, δὲν ἐπίστευεν, ὁ καλόγηρος τῷ λέγει ἀφελέστατα:

— Ἄν θέλῃς νὰ βεβαιωθῆς καὶ μόνος σου, ἐξοχώτατε, μέτρησέ τὴν μὲ τὸ σχοινίον αὐτὸ, καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι δὲν λείπει οὔτε νύχι.

Ἡρακλῆς Γ. Μαρούνης

Τὸ διυλιστήριον τοῦ ἀέρος.

Ὅταν πίπῃ ἡ χιών, καθαρίζει τὸν ἀέρα ἀφαιρούσα πάντα τὰ μικρόδια καὶ τὰς ἀκαθαρσίας καὶ δικαίως δύναται νὰ κληθῆ διυλιστήριον τοῦ ἀέρος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένη τοιοῦτων ἀκαθαρσιῶν, διότι τηκομένη εἶναι ἐπιδραστήρα τοῦ χειρίστου ὕδατος εἰς τὴν ὑγίαν.

Περίεργον φαινόμενον

Ἐν Κάνναις ἐγεννήθησαν δύο παιδιὰ προσκεκολλημένα πρὸς ἀλληλα διὰ τῆς ῥάχως κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἐὰν τὸ ἐν τούτων ἀπέθνησκεν οἱ ἱατροὶ βεβαιοῦσιν ὅτι τὸ ἕτερον, ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ νεκροῦ! Ἐν ὅσῳ ὁμως ζῶσιν ἀμφοτέρα οὐδεὶς ἱατρὸς τολμᾷ νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐγχείρησιν, καθ' ὅσον κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιστημόνων τὸ τοιοῦτον ἦθελεν ἐπιφέρει εἰς ἀμφοτέρα τὸν θάνατον.

Λαϊκὰ γλωσσικὰ γυμνάσματα

(Τὰ λέγουσιν ἀπ' ἐξῆς καὶ ὀνόματα)

— Ἐκεῖ κάτω κῶδουν πεῦκα.

τάχας πεῦκα κῶδουν τάχας!

— Τῆς ἀρίδας τὸ λουρί ταφιριριδῶλουρο.
Μιχαὴλ Λελέκος

ΜΙΜΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

(Συμβολή)

Ἐβασίλευε ποτε ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Κανούτος, ὁ ἐπικληθεὶς μέγας ἕνεκα τῶν μεγάλων κατορθωμάτων του. Οἱ περὶ αὐτὸν αὐλικοὶ, οἵτινες συνήθως εἶναι κολακίαι, προσηγόρευον αὐτὸν κύριον τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης· ὁ Κανούτος θέλων νὰ ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο τοὺς κολακίαι αὐλικούς του διέταξε ποτε νὰ φέρωσι τὸν θρόνον του ἐπὶ τῆς κατῆς τῆς θαλάσσης τεταραγμένης οὐσῆς. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, καὶ ὁ Κανούτος καθήσας ἐπὶ τοῦ θρόνου, εἶπε πρὸς τὴν θάλασσαν: Νὰ διατάσω θάλασσαν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ σεβασθῆς τὸν κύριόν σου· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, ἔβρεξε μὲ τὸ κύμα τῆς αὐτὸν ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς. Ἐγερθεὶς τότε καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς κατησχυμένους αὐλικούς του, βλέπετα, εἶπεν, ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου κύριος οὔτε τῆς γῆς οὔτε τῆς θαλάσσης, μόνος ὁ Θεὸς εἶναι κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ εἰς αὐτὸν μόνον τὰ πάντα ὑπακούουσι.

Προσέξατε λοιπὸν μικροὶ τοῦ «Παιδικοῦ Περιόδικου» νὰ ἀποφεύγητε τὸ χαμηρὸν ἐλάττωμα τῆς κολακείας· μιμηθῆτε τὸν Βασιλέα Κανούτον, ὅστις οὐ μόνον δὲν ἐδέχθη τὴν κολακίαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κολακίαι ἐτιμώρησεν.

Κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Ἀντιπροσώπως καὶ ἀναγκρατικῶς ἡμῶν, πρὸς οὓς, πάνυ εὐγενεῶς ἀναδεχομένους, δύνανται νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν οἰκτιρῶν Ἀθηναίων συνδρομητῶν ἡμῶν ὀρίζομεν: Ἐν Αἰγίῳ τὸν κ. Σπυριδιώτην Δημοδιδάσκαλον, ἐν Ἀδριανουπόλει τὴν κ. Ὀλυμπιάδα Παρσακίδου Διδάσκαλον τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου, ἐν Ἀδριανουπόλει τοὺς κ. κ. Γ. Δημοσίου Διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος «Ἐμπρός», ἐν Ἀργεῖ τὸν κ. Δημ. Βαρδουλιώτην, ἐν Αἰγίῳ τὸν κ. Θ. Σταθόπουλον ἔμπορον, ἐν Ἀθήναις τὴν κ. Ἀντωνίαν Κρασοπούλου διευθ. Παρθεναγ. ἐν Ἀστυν τὴν κ. Γεωργίαν Δοντοπούλου Δημοδιδάσκαλον, ἐν Ἀργεῖ τὴν κ. Ἐλένην Σχοροσαντίου Δημοδιδάσκαλον, ἐν Ἀργεῖ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς Ἐφημερίδος «Πολίτης», ἐν Βωβῶ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς Ἐφημερίδος «Βώλος» ἐν Γαργαλιάνοις τὴν κ. Ἐλευθερίαν Καρακούστα, ἐν Γαλατῖν τὸν κ. Μ. Α. Μπίστην, ἐν Γοβιῶ τὸν κ. Ἀργ. Βουτσινᾶν Γυμνασιάρχην, ἐν Δημητσάνῃ τὸν κ. Ἡλ. Ἀζαριάδην γραμματεῖα ταμείου Γόρτυνος, ἐν Ζακύνθῳ τὸν κ. Κ. Χ. Γεωργιανόπουλον διευθυντὴν ἰδιωτ. παιδαγωγείου, ἐν Ζαχαριεῖ τὴν κ. Αἰκατερίνην Δραμηλαράκη δημοδιδάσκαλον, ἐν Θήρῃ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς Ἐφημερίδος «Θήρα», ἐν Ἰθάκῃ τὸν κ. Σ. Ἀντύπαν βιβλιοπώλην, ἐν Κωνσταντινῶν τὴν ἀναλαβόντα τὴν διευθύνουσαν τοῦ ἰδιωτ. ἡμῶν γραφείου κ. Ν. Γεωργίου, ἐν Κωσταλίου τὸν κ. Επαμ. Ταμπακόπουλον διευθύνον, ἐν Ρεθύμνῃ (Κρήτης) τὴν κ. Στάματινάν Κατράκη διευθύνουσαν τοῦ Ἑλλ. Παρθεναγωγείου, ἐν Κερκύρῃ τοὺς κ. Ἡλ. Σταύρου καὶ Π. Πολίτην δημοδιδασκάλους, ἐν Κορώνῃ τὴν κ. Σταυρούσαν Ραϊτάκου δημοδιδάσκαλον, ἐν Κατίματι τὴν κ. Καλλιόπην Καραῶν δημοδιδάσκαλον, ἐν Κύμῃ τὴν κ. Αἰκατερίνην Βαζική δημοδιδάσκαλον, ἐν Καρδίτῃ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς ἐφημερίδος «Θεσσαλιώτις», ἐν Λεβαδείῳ τὴν κ. Μαρίαν Ροζανᾶκη διευθύνουσαν Παρθεναγωγείου, ἐν Λαγκαδίων τὸν κ. Σαμουὴλ Ἀνεστόπουλον Σχολάρχην, ἐν Λοδίῳ τὴν κ. Ἐλένην Μοσχολίκα i Holland Park, Notign Hill, ἐν Λαυρίῳ τὸν Σχολάρχην κ. Θεοφύλου Χατζηκαράκη, ἐν Ληδαίῳ τὴν κ. Εὐαγγέλην Σωτηρίου δημοδιδάσκαλον, ἐν Λοδίῳ τὸν κ. Πέτρ. Πέτρου, ἐν Λαρίῳ τὴν διευθύνουσαν τῆς Ἀ. Δημοτικῆς Σχολῆς Θελέω, ἐν Μακεδονίᾳ τὸν κ. Διομήδην Διακούμαν Διευθυντὴν Ἀ. Δημοτ. Σχολείου, ἐν Μοσχῶν τὸν ταμίαν κ. Κωνστῆν Τζανῆν, ἐν Μαραθῶν τὴν Δημοδιδάσκαλον κ. Μαρίαν Μελά, ἐν Ναυπλίῳ τὴν κ. Χρυσῆν Γεωργιάδην Δημοδιδάσκαλον, ἐν Παιδίῳ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς ἐφημερίδος «Σαφίρα» ἐν Πάτραις τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς ἐφημερίδος «Πελοπόννησος» ἐν Πέτρῳ τὴν Δημοδιδάσκαλον κ. Σαβῆν Χατζηποριώτου, ἐν Σπύρῃ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς Ἐφημερίδος «Πᾶλι» ἐν Σέρφῳ τὸν κ. Ἐμμ. Βακιρέλην βιβλιοπώλην, ἐν Σμύρῃ τὸν κ. Κρ. Ν. Ἀρώνην διευθυντὴν ἰδιωτικῶν Ἐκπαιδευτηρίων, ἐν Σπίτσαις τὸν κ. Ν. Πάγκαν Δημοδιδάσκαλον, ἐν Τριπόλει τὸν κ. Α. Σ. Ἀθανασίου μαθητὴν Γυμνασίου ἐν Τρικκαίῳ τὸν κ. Α. Καταφωγιώτην διευθυντὴν Β. Δημοτικῶν Σχολείων ἀρ. ἐν Τήρῃ τὴν ἀξιότιμον διευθύνουσαν τῆς ἐφημερίδος «Ἠχώ τῆς Τήρου», ἐν Τερπύτῃ τὴν κ. Ἀγγελικὴν Δούμα Piazza Nuova N° 3 καὶ ἐν Λαλαίῳ τὴν κ. Εὐτυχίαν Φωτισσοῦ διευθ. ἰδιωτ. Παρθεναγ.

ΠΑΙΓΝΙΟΝ «ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ»

Οἱ παίζοντες (ὅσοι τὸ δυνατόν περισσότεροι) λαμβάνουσιν ἕκαστος ἓν ὄνομα πόλεως τινος· ἔπειτα, ἐνῶ κἀθηνται ὅλοι κυκλοτερώς, ἀναχωρεῖ εἰς αὐτὸς πρὸςποιούμενος τὸν ταξιδιωτὴν εἰς ὅποιανδήποτε πόλιν θέλει εἰς ἐκείνων. τὰς ὁποίας ἐξελέξαν οἱ παίζοντες, διότι ἂν ἐκλέξῃ ἄλλην, χάνει καὶ κἀθετα εἰς τὴν μάρτα ὡς ἀνόνημος. Ὁ ἔχων τὴν ἐκλεγείσαν πόλιν, παραδίδει τὴν θέσιν του, εἰς ἣν ἐκλήθη, εἰς τὸν ταξιδιωτὴν καὶ γίνεται αὐτὸς πλέον ταξιδιωτῆς. Ἄν οὗτος ἐκλέξῃ πόλιν τινα, τὴν ὁποίαν ἀντεπροσώπευε παίκτης τις, ὅστις ἔλασε προηγουμένως εἰς τὸ παίγνιδιον, χάνει καὶ αὐτὸς καὶ γίνεται ἄλλος ταξιδιωτῆς. Οὕτως ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις τὸ παίγνιον ἐν μέσῳ τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν γελωτῶν ὄλων.

MIX.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

— Πήγαινε, παιδί μου, νὰ πάρῃς δέκα λεπτῶν ἄλατι καὶ δέκα λεπτῶν πιπέρι. Μὰ, γρήγορα!
— Ο μικρὸς Τοτὸς θέτει τὴν μίαν δεκάραν εἰς τὸ ἓνα χέρι καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ ἄλλο καὶ τρέχει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τῆς μητρός του.
Ἐπειτα ἐπιστρέφει πάλιν ἀμέσως καὶ ἐρωτᾷ:
— Μαμά μου! ἔλησημόνησα νὰ σ' ἐρωτήσω! Μὲ ποῖα δεκάρα θὰ πάρω τὸ πιπέρι καὶ μὲ ποῖα τὸ ἄλατι;...

Μικρὰ Σελή

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπήγε πρώτην φορὰν εἰς τὸ σχολεῖον προγῆς.
— Πῶς σοῦ ἐράνη ὁ διδάσκαλος παιδί μου τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατήρ σου.
— Τετραπέρατος ἄνθρωπος μπαμπά. Ὅτι δὲν ζεῦρει αὐτὸς βρωταὶ ἐμάς καὶ τοῦ τὸ λῆμε.

Ν. Ι. Λορέντος

— Ξεύρεις, Γιώργε, ὅτι ἐγύρισες μαῦρος ἀπὸ τὴν Κόρινθον;
— Τί νὰ σοῦ κάμω; εἰς τὸ βαγόνι μέσα μ' ἔκαψε ὁ ἥλιος, διότι τὸν εἶχα κατὰ πρόσωπον.
— Καὶ δὲν κατώρθωσες ν' ἀλλάξῃς θέσιν μὲ τὸν ἀντικρινὸ σου εἰς κανένα σταθμὸν;
— Ἀδύνατον φιλέ μου... Ἡμῖν μόνος εἰς τὸ βαγόνι!

Ἀπόσος τῆς Πρωίας

Ὁ πατήρ τοῦ μικροῦ Γεωργίου παρατηρῶν ἐσπερᾶν τινα τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν μετὰ τινος φίλου του, δεικνύει ἀστέρα διὰ τοῦ δακτύλου λέγων: Νομίζω ὅτι αὕτη θὰ γνῆ ἡ μεγάλη ἀρκτος...
Καὶ ὁ Γεώργιος κίχμων καὶ αὐτὸς ὅτι παρκτηρεῖ, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε ἐρωτᾷ μὲ ἐκπλήξιν:
— Καὶ πῶς ἀνέθη ἐκεῖ ἐπάνω ἡ ἀρκτοῦδα μπαμπά!...

Ἡρ. Μαφοῦνης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Λινύγματα	Λαϊκά	199
196	Ἄπὸ τὴν γῆν ἐπέλασθη ὡς ὁ Ἀδάμ. Εἰς τὴν καρμὸν ἐψήθη χωρὶς νὰ κάω. Εἰς τὴν ζωὴν μου τὸν κόρμον ἐδρόσισα καὶ ὅταν ἀπέχθον, σε!	Ὁν πυρπάλαιον βρυχάται καὶ ἀόρατον ἔραται. Τεῦχόν καὶ προσβάλλον πέρα τὸν τε βράχον τὸν τ' αἰθέρα.
	Δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ μὲ θάψῃ.	Μιγ. Αετῆσος
	1. Μαργαρίτος	200
197	Ἄπὸ πάνω σκαριδάκι, Ἄπὸ κάτω πλασθηράκι καὶ στὴ μέση κοπελιά.	Ἄσπρος ἐγεννήθηκα. Μαῦρος θ' ἀποθάνω.
	Κ. Α. Ταρπακόπουλος	Μπαμ-Μπαμ
198	Πῆγα εἰς τὴν ἐξοχὴ, βοήθα χαμοπέδικα. Τὰ φτερά τῆς ἔραγα, τὸ κορμὶ τῆς πέταξα.	—
	Θ. Σ. Μπέκου	Ἀύσεις ἀσκήσεων Γ' Τεύχους
		191) Ἡ Σελήνη. — 192) Ἡ πυρκαϊά. — 193) Τὸ φαλαί. — 194) Ἡ πυρσυστία καὶ ὁ τένταρες, καὶ 195) Ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἀστρα.
		Πάντα ταῦτα ἔλυσε μόνον ὁ ἐξ Ἀθηνῶν συνδρομητῆς Γ. Δ. Πετρόπουλος.

Ὅσοι δὲν ἐξεπληρώσατε μέχρι τοῦδε τὰς πρὸς τὸ περιοδικὸν ὑποχρεώσεις σας, εἶναι καιρὸς καὶ εὐκολία πλέον νὰ τὸ πράξητε, καταβάλλοντες πρὸς τοὺς ὀριζομένους ἀνταποκριτὰς ἡμῶν τὰς συνδρομάς σας, καθόσον τὸ ἐπόμενον τεῦχος δὲν θὰ ἀποσταλῇ εἰς οὐδὲνα καθυστεροῦντα τῆν συνδρομῆν του.

Θεμελιὰς εὐχαριστίας ἀπευθίνομεν πρὸς τοὺς κ. κ. *Χρ. Μαγγίναν, Δικ. Δραμηλαράκη, Ἑλλήνη Δουζίνα, Ἑλλήνη Σχορτσανίτου, Δουκῆν Σακελλαριῶδη, Κωνσταντῖναν Μπάτσι, Ἀσπασίαν Ἀγγελιοπούλου, Α. Σ. Ἀρσανιτοπούλου, Ἀνδρ. Νικολάου, Κ. Α. Γεωργακόπουλον, Γ. Καζουράτον, Γ. Θ. Γρηγοράκη, Κ. Καρούπαλον, Α. Ἀργωσιῶδη, Δ. Σ. Χρυσικόπουλον, Ι. Καρακατσάνην, Χαρίτ. Κανελλόπουλον, Μελεπομένη Τόλια, Ἐφφροσύνην Ἀτρωανοπούλου, Μαρῖαν Βασιλείου, Ν. Γ. Στεργιόπουλον, Ἑλλήνη Μαρῖνου, Ἀποστ. Νικόν, Ρουμπῖνην Σούχα, Νικ. Πάγκαρ, Α. Κουκουλιάνου, Εὐτυχίαν Φωτιάδου, Ν. Βαλέντζαν, Τ. Χρυσούλην, Ἑλλήνη Μπαρδάνου, Μαρῖαν Ροζανάκη, Ἑλλήνη Μπαλάσκα, Δ. Κοτρόπουλον, Γερ. Παπαδουκόπουλον, Ὁρ. Γ. Ἀμφῶν, Γ. Κολλάδινον καὶ Ν. Οἰκ. Μαυρῶν διὰ τὰς εὐγενεῖς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ ἐνεργείας αὐτῶν.*

Τί νὰ κάμω ἀγαπητοὶ *Ἐλ. Πλάτων* καὶ *Ἐμ. Ζευγώλη*; Δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω ὅλα ὅμοι τὰ «*Ποικίλα Τερπνὰ*», τὰ ὅποια μοὶ ἐστάλησαν· ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των θὰ δημοσιευθῶσιν, ἂν ἦναι καλὰ.

Ναί, ναι, ἀγαπητῆ μου μικρᾷ *Βασιλικῇ Σαντοῦλα* ἔλαβον τὸ γραμματάκι σου καὶ σὲ φιλοῦ γλυκὰ, διότι μὲ ἐνθουσιάζει.

Ποῖα εἶναι ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος «*Ἐκκλησίαι θολωτῆς*», τὸ ὅποιον μοὶ ἔστειλες προσοικίλης *Ἁγρία Θάλασσα*;

Τὸν ἀγαπητὸν φίλον μου *Α. Ἀρσανιτοπούλου*, ὁ ὁποῖός σε προέτρεψε νὰ γείνης φίλος μου καὶ νὰ εἶσαι τόσοσιν εὐτυχής, πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς ἀγαπητῆ *Κερῖακα Γ. Ἀναγνωστοπούλου*.

Φράγκον ἐδῶ... *Φράγκον* ἐκεῖ! ἐπὶ 5 ἡμέρας ἐζήτησαν τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων μου ἀγαπητῆ μου καὶ δὲν ἔδυνάμην νὰ τὸ εὑρῶ· τί εἶχε συμβῆ; Ἐξίως λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃς εἰς τὴν ἐπι-

στολήν σου τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σου· ἄλλοθι εἰς τὸ ὅποιον ὑποπίπτουν συχνὰ καὶ ἄλλοι φίλοι μου ὑποβάλλοντες τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ μαρτύριον νὰ ξεφυλλίσῃ 5,000 ὀνόματα διὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.

Πολλὰ πολλὰ φιλήματα σοῦ στέλλω ἀγαπητῆ μου *Λιθηροβίῳν Ποιητῆ*, διὰ νὰ τὰ μοιράσῃς μετὰ τὴν ἀδελφούλα σου *Διμοσιόπουσαν Καρδίαν*. Τὰς λύσεις ἔλαβον ὑπ' ὄψιν.

Ἄγ! αὐτὸ τὸ ταχυδρομεῖον ἀγαπητῆ μου *Α. Καλενωκά* καὶ *Π. Μακρογεώργη*, ἦτον αἰτία σεῖς μὲν νὰ μὴ λάβητε τὰ φύλλα Σας, ἐγὼ δὲ νὰ σᾶς τὰ ἀποστείλω ἐκ δευτέρου!

Ἡ χάρις μου ἦτον ἀνεκφραστός, ὅταν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν τοῦ νέου φίλου μου *Ῥήτορος Δημοσθένους* καὶ εἶδον, ὅτι εἶναι εὐτυχής, διότι ἐνεγράφη συνδρομητῆς μου· τί λέγει τώρα ὁ *Πολικός Ἀστέρ*; δὲν ζηλεύει καθ' ὅλου τὸν *Ῥήτορα Δημοσθένη*, ὁ ὁποῖός μὲ ἀγαπᾷ περισσότερο;

Ἄλλο γραμματάκι κάλιν μοὶ ἔγραψε προχθές ὁ πολυαγαπημένος φίλος μου *Πολικός Ἀστέρ* αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ εἶναι! Ἡ ἀγάπη του ἐξεργάσθη πλέον. Μοὶ ἔστειλε καὶ κἀτὶ «*Ποικίλα Τερπνὰ*» πολὺ, μὰ πολὺ μεγάλα καὶ τὰ ὅποια δι' αὐτὸ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω.

Καθὼς βλέπεις, φιλιτῆ *Μαρία Παπαταγοπούλου*, δὲν ἦσαν ὀρθοὶ ὅλαί αἱ λύσεις σου. Ὑπομονή.

Μετὰ τὴν σειράν τῆς ἀγαπητῆ μου *Η. Μακροῦνη* θὰ δημοσιευθῇ, ὥστε περίμενε.

Ὁραῖον τὸ νέον ψευδώνυμόν σου *Γέρον τοῦ Μωροῦ*. Ἐλαθες τὰ ζητηθέντα; τὸ ποιηματάκι σου τὸ ἐδιάβασα. τὰ δὲ αἰνίγματά σου καὶ τὸ «*Ποικίλον Τερπνόν*», ἂν ἦναι καλὰ καὶ ἔξουν σειράν θὰ δημοσιευθῶσιν.

Ἐλαθες βεβαίως τὰ ἐλλείποντα φύλλα ἀγαπητῆ *Ι. Νικολαΐδου* καὶ θὰ ἔπυσον ἡ λύπη σου. Εἰς τὸν κ. *Μωροῦ Α. Ἀρήστον* στέλλονται τὰ φύλλα ὅπως μοὶ ἔγραψες.

Μόνον 29 γραμματάσῃμα ἐνέκλειεν ἡ ἐπιστολή σου, προσοικίλης *Αἰκατερίνη Δραμηλαράκη*. Τὸ λευκώμα σοὶ τὸ ἀπέστειλα κάλιν μετὰ τοὺς ἀπαικισμούς τῆς ἐν *Ρεθύμνῃ* ἀγαπητῆς φίλης σου *Σταματίνας Καρράκη*.

Ἀκόμη περιμένω τὰς συνδρομάς φιλιτα-
τε *Θ. Μπέκε*.... Ἀκόμη!